

ЕТНО-КУЛТУРОЛОШКИ ЗБОРНИК

Књига XXIV

Book XXIV

ETHNO-CULTURAL ANNALS

for the study of the culture of eastern Serbia and the adjacent areas

TRADITION – RELIGION – MYTHOLOGY **research of the ancient past and its** **modern manifestations**

Editors

Vojislav Filipović
Ivica Todorović

Editorial Board

Mihaj Radan (Romania), Mirko Blagojević, Milina Ivanović Barišić,
Gordana Blagojević, Dragan Žunić, Stanka Janeva (Bulgaria),
Vladimir Petrović, Aleksandar Bulatović, Daniela Heilmann (Germany),
Aleksandra Papazovska (Macedonia), Irena Ljubomirović, Zoran Vučić,
Nina Aksić, Ana Savić-Grujić, Slaviša Milivojević

Svrljig
2021

Књига XXIV

ЕТНО-КУЛТУРОЛОШКИ ЗБОРНИК

за проучавање културе источне Србије и суседних области

ТРАДИЦИЈА – РЕЛИГИЈА – МИТОЛОГИЈА истраживања древне прошлости и њених савремених испољавања

Уредници

Војислав Филиповић
Ивица Тодоровић

Редакција

Михај Радан (Румунија), Мирко Благојевић, Милина Ивановић
Баришић, Гордана Благојевић, Драган Жунић, Станка Јанева (Бугарска),
Владимир Петровић, Александар Булатовић, Данијела Хелман
(Немачка), Александра Папазовска (Македонија), Ирена Љубомировић,
Зоран Вучић, Нина Аксић, Ана Савић-Грујић, Славиша Миливојевић

Сврљиг
2021

УДК 008:39(082.1)

ЕТНО-КУЛТУРОЛОШКИ ЗБОРНИК

Зборник је покренут 1995. године на иницијативу проф. др Сретена Петровића и Етно-културолошке радионице Сврљиг

Издавач: Центар за туризам, културу и спорт, Боре Прице 2, Сврљиг

За издавача: Драган Савић

Рецензенти: др Гордана Благојевић, др Александра Фостиков, др Јелена Капустина, др Ивица Тодоровић, др Владимир Петровић, др Војислав Филиповић

Класификација: Татјана Филиповић – Радулашки

Припрема и штампа: Галаксијанис, Ниш

Тираж: 150

ISBN 978-86-84919-46-7

РОМАНСКИ СУПСТРАТ У МИКРОТОПОНИМИЈИ ИСТОЧНЕ СРБИЈЕ (Заглавак, Буцак и западни део књажевачке територије)*

Сандра Г. Савић

Институт за српски језик САНУ, Београд

e-mail: sandrasavic0302@gmail.com

Апстракт: У раду се говори о језичким интерференцијама у микротопонимији на простору источне Србије, тачније о утицају романских језика који су оставили трага у топонимији овог краја. Грађа је обухватила три територије (Заглавак, Буцак и западни део књажевачке територије), а ексцерпирана је из Топонимије Буцака, Ономастике Заглавка и Топонимије западног дела књажевачке територије Јакше Динића. У другом делу рада приказана је структурална класификација микротопонима који су организовани као једночлани, двочлани и вишечлани називи, с посебним акценом на хибридне топониме.

Кључне речи: романски супстрат, микротопонимија, Заглавак, Буцак, западни део књажевачке територије.

Abstract: The paper analyses linguistic interferences in microtoponymy in the eastern Serbia. The material was extracted from *The microtoponymy of Budzak*, *The onomastics of Zaglavak* and *The toponymy of the western part of the Knjazevac territory* by Jaks Dinic. If we look at the history of the Serbian people, but also the Balkans, we will see that many peoples have passed through this area, leaving behind some of their language. The paper consists of two parts: romanian substrate of microtoponyms; the creativity analysis. First analysis included influence of Latin, Romanian and Italian language. Creativity analysis included one-word, two-word or mutiple-word names, and it produced a detailed insight into the creative system, in which the two-word names were dominant. The aim of the paper was to highlight importance of interferences in naming places, and to give a representation of some creativity models.

Key words: romanian substrate, microtoponymy, Zaglavak, Budzak and the western part of the Knjazevac territory.

---

* Овај рад финансирао је Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије према Уговору број 451-03-9/2021-14 од 14. 1. 2021. године, који је склопљен с Институтом за српски језик САНУ.

Увод

Рад се бави утицајем романских језика на микротопонимију Заглавка, Буцака и западног дела књажевачке територије. Како је у питању погранична област источне Србије, претпостављамо да ће бити видан утицај других језика на топономастички систем. Т. Трајковић истиче да топонимија није само језичка ризница, већ и географска, социолошка и историјска. На тај начин језичке интерференције оставиле су неизбрисиве трагове утиснуте у народску реч, а таква реч управо је и топоним (Трајковић, 2011, стр. 273).

Уколико се осврнемо на историју српског народа, али и Балканског полуострва, увидећемо да су многи народи пролазили кроз ово подручје и остављали за собом понешто од свог језика, а то се одразило и на топонимују (Трајковић, 2011, стр. 273).¹ Стога се циљ овог рада заснива на што детаљнијем приказу утицаја несловенских језика на микротопонимију одређених географских области источне Србије. У другом делу рада биће приказана структурална класификација микротопонима који су организовани као једночлани, двочлани и вишечлани називи с посебним акцентом на хибридне топониме.

Грађа за ово истраживање ексцерпирана је из *Топонимије Буцака, Ономастике Заглавка и Топонимије западног дела књажевачке територије* Јакше Динића и броји преко 100 микротопонимских јединица. Заглавак, погранична област у источној Србији, налази се источно од Књажевца на западним падинама Старе планине (Динић, 2004, стр. 6).² Буцак је старопланинска област источне Србије и смештена је у изворишном сливу Трговишког Тимока, испод Миџора и Бабиног зуба. Центар ове области јесте варошица Кална (Динић, 2017, стр. 91).³ Западни део књажевачке територије подручје је брдско-планинског типа које ограничавају Сврљишки Тимок и Бучјанска река (Динић, 2016, стр. 293).⁴

¹ Данашња југоисточна Србија представљала је вековима пре досељења Словена на Балкан простор додира и мешања разних идиома. Заузимајући средишњи положај између два етнојезичка комплекса на северном Балкану, западног илирског и источног трачког, она показује језичке утицаје и једне и друге стране. Планински предели данашње источне Србије доводе до закључка да се на том простору могао одржати и источно-балкански романски дијалекат, предак данашњег румунског језика (Лома, 1994, стр. 107–108).

² У Заглавку има 22 села и то: Алдинац Ал, Балинац Бл, Берчиновац Бч, Видовац Вд, Горња Каменица ГК, Горња Соколовица ГС, Градиште Гр, Дејановац Дј, Доња Каменица ДК, Дрвник Др, Жуковац Жк, Кандалица Кн, Локва Лк, Папратна Пп, Причевац Пр, Радичевац Рд, Репушница Рп, Старо Корито СКр, Трговиште Тр, Шарбановац Шб, Штитарац Шт, Штрбац Шр.

³ Скраћенице за села Буцака: Алдина Река АЛ, Балта Бериловац ББ, Врговац Вр, Габровница Гб, Иново Ин, Јаловик Извор ЈИ, Јања Ј, Кална КЛ, Равно Бучје РБ, Стањинац Ст, Таграсница Тт, Ћушница Ћш, Црни Врх ЦВ, Шести Габар ШГ.

⁴ На овој територији налазе се следећа села: Балановац Бл, Бањски Орешац БО, Бели Поток БП, Божиновац Бж, Булиновац Бн, Васиљ Вс, Вина В, Влашко Поље ВП, Глоговац Гл, Грезна Гр, Дрчиновац Др, Зоруновац Зр, Зубетинац Зб, Каличина КЛ, Подвис Пв, Саставак Сс, Сврљишка Топла СТ, Скробница Ск, Слатина Сл, Стогазовац Сг, Шумац Топла ШТ.

ПРЕТХОДНА ИСТРАЖИВАЊА

Пуно је радова који као предмет свог истраживања истичу речи страног порекла.⁵ Напоменимо само да је и пуно научних скупова чије су се теме тичале страних речи и израза у српском језику. Подела речи на стране и домаће има лингвистичког оправдања, али само уз неопходно нијансирање, а никако као проста дихотомија, те се језичко осећање мора комбиновати с објективним критеријумима (Бугарски, 1996, стр. 18).

Позајмљенице као резултат међујезичких контаката не представљају последицу страних утицаја искључиво у стандардном језику, већ и у народном говору (Станковић, 2014, стр. 303). Српски народни говори били су изложени сталном утицају свих језика са којима су били у контакту – грчком, турском, мађарском, немачком, румунском и арбанашком. Данас енглески језик утицајем на српски надмаша све друге (Брборић, 1996, стр. 28–29). Међутим, језичке интерференције у топонимастици пре свега су условљене разним историјским и друштвеним околностима стварајући вишеслојне језичке творевине.

Француским позајмљеницама у српском говору, тачније у призренско-тимочкој дијалекатској области као високобалканизованом говору чије су се морфо-лошке и синтаксичке особине развиле под утицајем романских дијалеката, бавила се С. Станковић, разматрајући романизме новијег датума, а међу њима и речи француског порекла у семантичком контексту промене или померања значења до ког је долазило приликом „интеграције модела из језика даваоца у лексички склоп језика примаоца“ и то као а) сужење значења, б) сужење броја значења (примарна адаптација), затим проширење значења у пољу (секундарна адаптација), в) рестрикција броја значења, потом експанзија значења по броју, г) нулта семантичка екстензија, д) нулта семантичка екстензија, затим проширење значењског поља, њ) нулта семантичка екстензија, потом повећање броја значења и е) делимично преклапање значења (Станковић, 2014, стр. 307–312).

Слојевима румунских позајмљеница у југоисточној Србији бавила се Б. Сикимић. Имајући у виду етимолошке потребе, оне се могу раслојити на следећи начин: *праве позајмљенице*, забележене у областима у којима данас не постоји директан контакт говорника два језика, расуте у широкој области источне Србије због изузетно велике концентрације румунских топонима; *рецентне локалне по-*

⁵ „Што се пак тиче код нас уобичајених назива, ту налазимо цео распон од страних речи преко речи страног порекла и позајмица/позајмљеница до туђица и варваризама – али се они, или бар неки од њих, често употребљавају као обичне алтернативе, па се не користи довољно могућност градирања коју нуди њихово постојање“ (Бугарски, 1996, стр. 18). Р. Филиповић, позивајући се на Haugen 1956, диференцира термине *страна реч*, *туђица* и *позајмљеница*. Када билингвални говорник уводи нове речи у фонетском облику који је сличан изворном облику, у питању је страна реч; ако он ту реч понавља, али и ако је употребљавају и остали говорници језика примаоца, наступа делимична замена домаћим елементима, тада говоримо о туђицама; ако ту реч научи монолингвални говорник, тада наступа готово потпуна супституција – у том случају у питању је позајмљеница (Filipović, 1986, стр. 43).

зајмљенице, на местима данашњег директног контакта два језика, где на северној граници призренско-тимочке дијалекатске области живи влашко становништво; *микро позајмљенице* које се односе на истоветан лексички материјал са извесним фонетским и/или семантичким разликама; *привидне локалне позајмљенице* где наши речници бележе повремено влашку лексику као српскохрватски лексички материјал (Сикимић, 1993, стр. 457–468).⁶

Када је у питању топономастички приступ, језичке интерференције забележене у називима претежно су проучаване у пограничним областима, као и у оним деловима српског језичког простора на којем обитавају и други народи. На самом југу наше земље приметан је утицај албанског језика условљен историјским вртлогом. Језичку интерференцију у топонимији Прешева проучавала је Т. Трајковић уочивши шареноликост језичких додира у следећим варијантама: славизми у албанском језику, албанизми у српском језику, турцизми у оба језика, грцизми у оба језика, влашки супстрати (Трајковић, 2011, стр. 274).

Анализа појединих имена река у сливовима Србије указала је на видно влашко-румунско обележје у несловенским хидронимима где се на великој територији коју захватају сливови река Западне и Јужне Мораве, тј. велики део Србије од запада према истоку до бугарске границе, налази у именима река стари влашки слој (Павловић, 1990, стр. 86).⁷

УТИЦАЈ РУМУНСКОГ ЈЕЗИКА

Боравак влашких племена на овим просторима оставио је трага у оницизацији, сматра Т. Трајковић (2011, стр. 281). О томе сведочи и топономастички материјал забележен на територији источне Србије. У РСАНУ *Влах* је ‘становник Влашке (румунске покрајине)’, али се односи и на народни назив за ‘припадника румунске националне мањине или уопште човека румунске националности’.

Алдин- (Заглавак: *Алдиноко* Рп, *Халданце* Ал, *Халдинце* Ал; *Алдин поток* Ал, *Алдинска падина* Др, *Алдинска река* Гр ГС ДР Жк,⁸ *Алдинџи дел* Дј, *Алдинџи пут* Гр; Буцак: *Алдиноречка река* АР, *Алдиноречџи пут* Вр Ј).⁹ Наведени топоними потичу од трачке речи *салдо* са значењем „позлатити“ (Динић, 2004, стр. 41).¹⁰

⁶ На говоре призренско-тимочке дијалекатске области, а у оквиру балканистичких црта, утицао је румунски односно романски језик од којег је он и постао, а у којем су се те црте најраније и јавиле, сматра А. Белић (1905, стр. LXX).

⁷ Тај влашки слој првенствено представљају антропоними сачувани у топонимији, па се преко ње и данас чувају у хидронимији. Сви ти антропоними и данас су присутни у фонду личних имена Румуна (Павловић, 1990, стр. 86).

⁸ Метонимију, као један од веома честих начина настајања хидронима, проучавала је З. Павловић наводећи да се име неког географског објекта, који се налази уз ток реке или кроз који та река протиче, може пренети и на сам ток реке и дати јој своје име (Павловић, 2002, стр. 188).

⁹ Из техничких разлога уместо ознаке експираторног акцента биће болдиран акценатовани глас.

¹⁰ На истом месту Ј. Динић додаје да, иако је ова варијанта фонетски тешка, значењски је погодна јер се у том делу Заглавка експлоатисало злато од најстаријих времена (2004, стр. 41).

Балан (Западни део књажевачке територије: *Балановачка река* Бл Вс / *Балановска река* Вс Сс, *Балановачки пут* Вс; *На Балановско* Бн). У првом делу овог двочланог топонима јесте румунски антропоним *Balan* (Павловић, 1990, стр. 82).

Баљ- (Заглавак: *Баљикарци* Лк; *Баљикарска воденица* Лк, *Баљча падина* Жк; Западни део књажевачке територије: *Баљина страна* Бж). Именицом *баља* лексикализује се „карпатско-балкански сточарски термин“ (ЕРСЈ II, стр. 136). Ј. Динић српски придев *баљав*¹¹ ‘који је црне главе са белом пегом на челу (о овци и кози)’ доводи у везу са трачком пастирском речи *balios* (Динић, 2004, стр. 40).

Басара (Заглавак: *Басара* Рд). Овај микропоним потиче од влашког личног имена *Басара*, сматра З. Павловић (1990, стр. 74).

Бач (Буцак: *Бујерова бачија* ЦВ;¹² Западни део књажевачке територије: *Бачијиште* Зб Сг, *Бачиште* Кл). Иако се у литератури наводи да је лексема *бач* нејасног порекла, тумачи се и као карпатско-севернобалкански пастирски термин, те се налази и у румунском језику као *basiu* ‘старшина пастирског стана’ (ЕРСЈ II, стр. 268-269).

Бигар (Заглавак: *Бигар* ГС Дј Шб; Буцак: *Бигър* ЈИ Ст;¹³ *Долина потока Бигар* Ст). З. Павловић тумачи да се „под утицајем румунског изговора апелатив *бигар* у микропонимији изговара као *Бигер*“ (Павловић, 1990, стр. 82).

Бурдимо (Заглавак: *Бурдимо* Бч, *Бурдимско* Тр). Антропонимска основа *Burd-* јавља се у хидрониму *Бурдимска река* и ојкониму *Бурдимо* (Павловић, 1990, стр. 81).

Влах (Заглавак: *Власи* Кн; *Влашкодолци* Рд; *Влашина падина* / *Влашинова падина* Пр, *Влашино стварје* Дј, *Влашћи дел* / *дол* Рд; *Мали Влашћи дол* Рд; *Мос на Влашћи дол* Рд;¹⁴ Буцак: *Влашћи дел* ЈИ, *Влашћи дол* ЈИ, *Влаовска река* ШГ, *Влаовсћи пут* ШГ; Западни део књажевачке територије: *Влајинска њива* Зр, *Влашки дел* ВП, *Влашки кладанац* БП Ск, *Влашко поље* ВП, *Влашкопољска река* ВП Зб, *Влашкопољски пут* Зб).¹⁵

¹¹ У тимочној области лексема *баља* има значење ‘бела овца црне главе и име таквој овци’ (Динић, 2008, стр. 17).

¹² Код овог назива и у првом делу синтагме уочавамо термин за који се може претпоставити да је унет путем печалбарења по Румунији – то је назив за румунске богаташе (Сикимић, 1993, стр. 463).

¹³ На простору тимочке дијалекатске области лексема *бигър* означава ‘шупљикави кречњак који се ствара на изворима или на слаповима, бигар’ (Динић, 2008, стр. 29).

¹⁴ Код овог назива можемо уочити аналитизам, битну морфосинтаксичку појаву која је мотивисана романским говорним супстратом, на југоистоку преваходно влашким. Радило се, наиме, о модификацији српског, односно словенског падежног система „у процесу његовог усвајања у једној примарној романској заједници са стабиллизованом аналитичком деклинацијом каква се затиче у савременим романским језицима, али и у српским говорима призренско-тимочке дијалекатске области“ (Павловић, 2010, стр. 362).

¹⁵ Ј. Маринковић сматра да топоними овог типа представљају ретке споменике некадашњег романског становништва, које је касније србизовано (1989, стр. 138). З. Павловић анализира хидрониме који су именовани етнонимом *Влах*, попут *Влашка река*, *Влашки дол*, *Влашкопољски поток*, *Влашки поток* и сл. Том приликом истиче да се на великој територији коју захватају сливови река Западне и Јужне Мораве, а то је велики део Србије од запада ка истоку до границе са Бугарском, налази у именима река стари влашки слој (Павловић, 1990, стр. 86).

Катун (Заглавак: *Катуниште* Дј; Буцак: *Катуниште* АР Тт Ћш). Лексичком јединицом *катун* лексикализује се ‘сточарско летње насеље у планини с колибама и торовима где се стока напаса и музе, бачија’, али и ‘група колиба, односно заселак’, а потиче од румунског *cătun* (РСАНУ IX, стр. 347).¹⁶

Коћеврнса Заглавак: ГС. У питању је влашки термин који значи ‘крива шума’ (Динић, 2004, стр. 72).

Лаз (Заглавак: *Лаз* ГС; Западни део књажевачке територије: *Лаз* Бн Др). Назив је мотивисан апелативом *лаз*, али се данас користи *крч*, *крчевина* (Жугић, 2014, стр. 99). Р. Жугић, наводећи тумачење П. Скока, сматра да су овај термин Словенима позајмили Мађари, средњовековни далматински Романи, Румуни и Арбанаси (Жугић, 2014, стр. 99), те смо због тога и ове топониме уврстили у анализу.

Мриш (Заглавак: *Мриш* Жк Тр). Порекло за овај географски назив у Заглавку налазимо код А. Ломе који сматра да се у корену овог назива налази утицај румунске лексеме *Meriş* ‘apple grove’ (јабучни гај) (Loma, 2008, стр. 58).

Пајеж (Заглавак: *Пајеж* Др; Буцак: *Пајешка воденица* Ст, *Пајешћи камен* Ст, *Пајешћи поток* Ст). Да је у питању супстрат из румунског језика, сведочи и хидроним *Пајешка река* која припада сливу Сврљишког Тимока. „Топоним је дериват рум. апелатива *raîş* стрњика, слама“, истиче З. Павловић (1990, стр. 82).

Периш- (Буцак: *Перишћи пут* ЈИ). Претпостављамо да микротопоним потиче од румунског *periş* од *raţ* у значењу ‘дрво крушке, крушка’ (Павловић, 2015, стр. 383).

Сингур (Заглавак: *Сингурица* Бч Лк). З. Павловић истиче да овај назив потиче од имена Влаха (*Сингур*) у значењу румунског ‘самац’ (2016, стр. 188).

Струга (Заглавак: *Стружине* Ал, *Стружиште* ГК; *Стружинска падина* / *Стружиска падина* Дј; *Горња Влајина струга* Рд, *Дољња Влајина струга* Рд; Буцак: *Врла струга* Тт, *Средња струга* АР). Ове називе Скок тумачи као „balkanski pastirski termin u kojem je u nastao iz velarnog nazala, kako se vidi iz rum. strungă“ (Skok III, стр. 348, 349).

Сугар- (Буцак: *Сугарица* АР). Скок наводи да је у питању балканска пастирска реч која у румунском језику (*sugar*) потиче од латинског глаголског корена (III, стр. 357).

Тумба (Буцак: *Тумба* Вр Ин Ст ТТ Ћш; *Чешма на Тумбу* Ст; Западни део књажевачке територије: *Тумба* В Зр Ск Сл Шт; *Пут за Тумбу* Зр). Као објашњење у литератури проналазимо да се лексема *тумба* румунског порекла употребљава као орографски термин (Павловић, 1990, стр. 76).

Турла (Буцак: *Турла* АР Ћш ЦВ; *Турлак* ШГ; *Голема Турла* ЦВ). За ороним *Турла* З. Павловић истиче да је настао према румунској лексеми *túrlea* – *turn* ‘кула, торањ; осматрачница; висина, узвишење’ (2016, стр. 290).

¹⁶ П. Скок лексеми *катун* сматра балканском речи арбанаског порекла из области терминологије насеља (II, стр. 64).

УТИЦАЈ ЛАТИНСКОГ ЈЕЗИКА

О романском супстрату у микропонимији наведених области сведоче и географски називи који су свом саставу имају лексеме латинског порекла. О утицају латинског језика на становништво Балканског полуострва писао је и Ј. Динић: „Пошто су Римљани, у првом веку, освојили Балканско полуострво они су током своје владавине романизовали покорено становништво, наметнувши му свој, латински језик“ (Динић, 2004, стр. 43).

Бисаге (Заглавак: *Бисађе* / *Бисази* ГС). Наведени микропоними потичу из латинског језика, а ушли су у балканске језике преко византијског, сматра Скок (I, стр. 156).¹⁷

Интернат (Буцак: *Интернат* Кл) – Од латинског *internatum* потиче назив овог географског термина (РСАНУ VII, стр. 789).

Канцеларија (Заглавак: *Месна канцеларија* Жк; Буцак: *Канцеларија* ЈИ; *Месна канцеларија* ШГ) – Лексема *канцеларија* латинског је порекла (РМС II, стр. 652).

Капела (Заглавак: *Капела* Бл) – Овај топонимизовани апелатив потиче из латинског језика (РМС II, стр. 656).

Кутал (Заглавак: *Кутлавица* Бл). Скок сматра да је наведена лексема позајмљеница из балканског латинитета (II, стр. 248).¹⁸

Миџор (Буцак: *Миџор* ЦВ; *Миџорџи паињаџи* ЦВ). Несловенски ороним вероватно је романског порекла (од лат. *medius*) иако остају отворена питања у вези са романским идиомом из којег је ороним преузет и словенском фонетском адаптацијом (Павловић, 2015, стр. 314).¹⁹

Паница (Заглавак: *Паничће* Пп;²⁰ Буцак: *Паничка* Гб). Претпостављамо да је у основи позајмљеница из балканског латинитета (Skok II, стр. 598).

Паун (Заглавак: *Павуничино* ДК; Буцак: *Паунковско* Тт; Западни део књажевачке територије: *Паунково браниште* БО, *Паунов вр* Ск, *Паунов дел* Ск). У основи

¹⁷ Овај географски назив односи се на две вртаче. У оваквим онимизацијама присутна је топономастичка метафора којом се конкретни земљописни објекти упоређују са предметима или деловима тела (Ћирић, 2006, стр. 156). Нешто што је заједничко са тим појмом бива повод за именовање у топонимији (Букумирић, 2015, стр. 163).

¹⁸ У тимочком крају лексема *кутъл* употребљава се у значењу ‘дрвена лопатица за брашно’ (Динић, 2008, стр. 371).

¹⁹ Међутим, А. Лома (1994) истиче да има у југоисточној Србији један слој румунских топонима међу којима убраја и назив *Миџор* (али и називе *Бучум*, *Бучумет*, *Сурдулица*), а који несумњиво доказују некадашње бројно присуство Румуна у овим пределима. Даље наводи да „у њиховом облику нема црта које би одавале дубоку старину настанка и славизације, тако да она сама за себе не морају представљати супстрат у односу на тамошње словенске говоре и сведочанство о румунској прадомовини, него се могу узети и за познији адстрат, за топономастичке трагове номадских Влах из пуног средњег века, каквих има и другде по српским крајевима“ (Лома, 1994, стр. 110).

²⁰ Овај микропоним односи се на ‘удубљења у каменој плочи која подсећају на зделице, паничће’, па је и у овом називу уочена топономастичка метафора.

ових топонима налази се зооним *паун*, који потиче из латинског језика (Skok II, стр. 625).²¹

Тимок (Заглавак: *Тимок* ГК Тр Шр; *Трговишћу Тимок* Тр Шр; Буцак: *Тимок* ББ Ин Кл; *Златни Тимок* Вр, *Трговишћу Тимок* ББ Вр Кл; Западни део књажевачке територије: *Тимок* Пв; *Сврљишки Тимок* Пв). Претпостављамо да потиче од латинског *Timacus*. З. Павловић истиче да „хидроним Тимок В. Георгиев објашњава као трачко име Tim-ac-hus, композитум од *t̥m- ‘таман, црн’ и əkʷa ‘вода’, налазећи исто значење у данашњим хидронимима Црни Тимок и Црна река“ (Павловић, 1996, стр. 8).²²

Урсул (Буцак: *Урсулица* РБ) У основи је апелатив *ursul* латинског порекла са значењем *медвед* (Лома, 2013, стр. 222).

Централа (Заглавак: *Централа* Гр; Буцак: *Центар* Вр; *Бошкова централа* РБ) – Називи воде порекло из латинског језика (РМС VI, стр. 781).

Цер (Заглавак: *Цер* Рд; *Церак* Бл Гр, *Церје* Бл Гр СКр; *Церова падина* Рд; Буцак: *Цер* Ст Тш; *Церак* Гб, *Церачје* ШГ, *Церје* ББ Кл; *Андрејин церак* Ј, *Церова бара* ЦВ, *Церова глава* ШГ, *Церова чука* Кл ШГ, *Церов дол* Кл ШГ, *Церов рт* Кл ШГ; *Поди церје* Кл; Западни део књажевачке територије: *Церак* Вс ВП Зб Сг, *Цераче* В, *Церачје* В, *Церићи* Гр, *Церје* ВП Ск, *Церчићи* Сс; *Код церови* ШТ). У корену ових назива је латинско *Cerrus* (Skok I, стр. 257).

СТРУКТУРАЛНА КЛАСИФИКАЦИЈА МИКРОТОПОНИМА

Овај део рада односи се на структуру микротопонима који у основи или у неком делу двочланог и вишечланог назива имају лексему која се тумачи као романски супстрат.

Безафиксални творбени модел заступљен је и у микротопонимији ексцерпираних грађе трију пограничних области. Микротопоними настали овим путем по структури једнаки су *nomina appellativa* (Жугић, 2014, стр. 148).²³ Навешћемо само

²¹ Н. Богдановић истиче да је мотивација за именовање простора према називима животиња веома разумљива јер се на тлу налазе станишта животиња које тај простор неком својом активношћу одређују, те се успоставља асоцијативност између физичких особина животиња и конфигурације земљишта (Богдановић, 2005, стр. 78).

²² „Превлађује мишљење да је сложеница од индоевропских коренова *tem „тама“ *ak^u у латинској течи *адиа*, што би значило ‘тамна вода, црна вода’“ (Динић, 2011, стр. 191). Хидроним *Тимок* редак је пример потпуне синонимије у хидронимији: „То је оним Тимок у трочлавној синтагми која номинује леву саставницу реке *Тимок* и има име *Црни Тимок* / *Црна река* / *Кривовирски Тимок*. Како *Тимок* старо *Timacus* значи таман ие. [...] то су чланови *Црни* и *Тимок* два синонима у низу и леп пример за плеоназам у хидронимији“ (Павловић, 2002, стр. 192).

²³ „Онимизација, конкретно топонимизација, као начин номинације, темељи се на лексичко-семантичком преобликовању већ постојећих језичких јединица, топономастичких апелатива. Полазиште у формирању топономастичког творбеног типа представља идентична фонетска структура апелативне и топономастичке јединице“ наводи Р. Жугић (2014, стр. 148).

неколико топонимизованих апелатива с обзиром на то да ћемо детаљније обратити пажњу на афиксалне творбене моделе код којих је додавањем суфикса словенског порекла на несловенску основу добијен хибридни модел: *Басара, Бигар, Бисази, Интернат, Капела, Лаз, Мриш, Пајеж, Тимок, Тумба, Турла, Центар, Цер*.²⁴

Велики број регистрованих микротопонима настао је суфиксалним творбеним типом. За наше истраживање од посебне су важности једночлани топоними који, иако романског порекла, имају домаће суфиксе. Хибридне лексеме, како смо их назвали, због разноликости суфикса посматраћемо засебно, иако је у питању потпуна трансморфемизација – где се на слободну морфему страног порекла додаје везана морфема српског порекла.²⁵

Суфикс *-је*:²⁶ *Церачје*,²⁷ *Церје*.²⁸ Овим суфиксом изводе се микротопоними од именских основа. Р. Жугић истиче да већу продуктивност овај наставак испољава у називима насталим од топономастичких апелатива. (Жугић, 2014, стр. 166).²⁹

Суфикс *-ак*: *Турлак, Церак*.³⁰ Локалитети именовани на овај начин означавају место на коме се налази оно што је у основи назива, сматра Р. Жугић (2014, стр. 164).

Суфикс *-ка*: *Паничка, Паничће*. Наведени суфикс диференцијални је творбени морфем у микротопонимима са истим лексичким морфемом, при чему је видљиво његово деминутивно значење (Жугић, 2014, стр. 157), као у примеру *Паничка < Паница*.

Суфикс *-ски*: *Паунковско*. Овим присвојим придевским суфиксом образова-

²⁴ Наведени географски термини нису ушли у творбену анализу јер су по свом карактеру апелативи, те њихово образовање спада у апелативну, а не у топонимску творбу (Лома, 2013, стр. 239; Петровић-Савић, 2016, стр. 219).

²⁵ Када говоримо о адаптацији модела на морфолошком нивоу, незаобилазно је споменути типове трансморфемизације – нулта трансморфемизација, компромисна трансморфемизација и потпуна трансморфемизација. Први ступањ трансформације јавља се кад је модел преузет у језик као слободна морфема, па нема потребе за морфолошком адаптацијом. Други ступањ супституције на морфолошком нивоу јавља се онда када позајмљеница задржава суфикс – везану морфему из језика даваоца која је фонолошки адаптирана, трансформизирана, али није у складу са морфолошким системом језика примаоца. Трећи ступањ супституције на морфолошком нивоу наставља адаптацију везане морфеме језика даваоца која не одговара морфолошком систему језика примаоца, и то тако да се замени суфиксом исте функције и значења из инвентара језика примаоца (Filipović, 1986, стр. 119–126). С обзиром на то да је у питању ономастичка грађа, овакав метод анализе не може се у потпуности применити.

²⁶ Суфикси су навођени према азбучном реду последњег сугласника (Богдановић, 2005, стр. 65).

²⁷ У овом називу можемо уочити сложен суфикс *-ак + -је*.

²⁸ За овај суфикс И. Клајн наводи да најчешће има збирно значење када се придодаје именичким основама (*лишће, шибље*). Углавном су то називи предмета из природе, из биљног света и из пољопривреде (Клајн, 2003, стр. 129).

²⁹ М. Стевановић наводи да је наставак *-је* нарочито продуктиван у служби за грађење збирних именица (борје, трње, цвеће и сл.) (1986, стр. 468).

³⁰ И. Клајн наводи да међу неживим појмовима твореним суфиксом *-ак* најбројније су ознаке места изведене из имена биљака, попут *церак (=церик)* (2003, стр. 33). Иако образовање овог географског термина спада у апелативну творбу (Лома, 2013, стр. 239; Петровић-Савић, 2017, стр. 573), одлучили смо се да и овај топоним посматрамо у овом одељку како бисмо указали на хибридне називе.

ни су микротопоними код којих уочавамо елиптичне синтагматске називе. Такви микротопоними на „површинској структури имају придевски члан који уз диференцијалну функцију преузима и функцију испуштеног именичког, идентификационог члана“ (Жугић, 2014, стр. 172). Као елиптичан синтагматски назив можемо посматрати и топоним *Павуничино* са придевским суфиксом *-ин*.

Суфикс *-ина*: *Стружине*. Када се овај суфикс дода на именске основе, гради називе локалитета код којих је присутна аугментативна компонента (Жугић, 2014, стр. 162).

Суфикс *-иште*: *Бачиште*, *Катуниште*, *Стружиште*. Наставком *-иште* могу се творити именице са значењем места на коме је било оно што значи основна реч (Стевановић, 1986, стр. 537; Клајн, 2003, стр. 125).

Суфикс *-ић*: *Церићи*,³¹ *Церчићи*.³² По својој основној функцији суфикс *-ић* је деминутивни и као такав далеко најважнији у мушком роду (Клајн, 2003, стр. 108).

Суфикс *-ица*: *Сингурица*, *Сугарица*, *Урсулица*.

Двочлане топономастичке синтагме веома су продуктивне у анализираној грађи. Подељене су на две групе а) примери у којима је позајмљеница основна реч, односно идентификациони члан двочланих микротопонима и б) примери у којима је позајмљеница одредбена реч, тачније диференцијални члан.³³

а) *Андрејин церак*, *Бошкова централа*, *Бујерова бачија*, *Врла струга*, *Голема Турла*, *Златни Тимок*, *Код церови*, *Месна канцеларија*, *На Балановско*, *Поди церје*, *Сврљишки Тимок*, *Средња струга*, *Трговишћи Тимок*.

б) *Алдиноречка река*,³⁴ *Алдиноречћи пут*, *Алдинска падина*, *Алдинска река*, *Алдинсћи дел*, *Алдинсћи пут*, *Балановачка река*, *Балановачки пут*, *Баљикарска воденица*, *Баљина страна*, *Влајинска њива*, *Влаовска река*, *Влаовсћи пут*, *Влашина падина*, *Влашино стварје*, *Влашки дел*, *Влашки кладанац*, *Влашко поље*, *Влашкопољска река*, *Влашкопољски пут*, *Влашћи дел*, *Влашћи дол*, *Миџорсћи пашњаци*, *Пајешка воденица*, *Пајешћи камен*, *Пајешћи поток*, *Паунково браниште*, *Паунов вр*, *Паунов дел*, *Перишћи пут*, *Стружинска падина*, *Церова бара*, *Церова глава*, *Церова чука*, *Церов дол*, *Церов рт*.

У наведеним примерима из друге групе важно је уочити да двочлани називи као диференцијални члан у првом делу синтагме имају хибридну лексему творену

³¹ Микротопоним *Церић* познат је и у микротопонимији других области, попут Рађевине (Петровић-Савић, 2017, стр. 573). Иако овај географски термин припада апелативној творби, уврштен је у анализу како би се указало на појаву хибридних лексема.

³² Суфикс *-чић* сложени је деминутивни суфикс који функционише као сложена варијанта суфикса *-ић* (Клајн, 2003, стр. 110).

³³ „Двочланим синтагмама типа придев + именица именују се и шуме, пашњаци, обрадиве површине, утрине, друмови. Најчешће су то синтагме типа присвојни придев антропонимског порекла + географски појам или какав други апелатив“ (Јашовић, 2016, стр. 17–18).

³⁴ За овакве топониме потребно је напоменути да су образовани од других топонима и то углавном према селу у чијем се атару налазе или према селу из којег долази текућица (Богдановић, 2005, стр. 100). У нашем случају то су атари села Алдина Река, Балановац и Влашко Поље.

словенским придевским суфиксима *-ин*,³⁵ *-ов*,³⁶ и *-ски*,³⁷ док је други део, тј. идентификациони члан синтагме, најчешће апелатив (*бара, дол, поток, падина, пут, река* и сл.).

Посебно ћемо размотрити релационе микропониме, односно локалитете код којих је као мотив за именовање послужио њихов положај у простору у односу на друге објекте (Петровић-Савић, 2019, стр. 699). У питању су предлошко-падежне синтагме: *Код церови, На Балановско, Поди церје*.³⁸ Наведени микропоними формално могу бити двочлани јер је при именовању изостављен први, идентификациони члан, док се у функцији диференцијалног члана налази синтаagma од предлога и именице у падежу (Жугић, 2014, стр. 184).

Иако вишечлани називи нису забележени у великом броју, значајно је напоменути их како би се и у њиховој структури уочили одређени творбени обрасци: *Горња Влајина струга, Долина потока Бигар, Дољња Влајина струга, Мали Влаићи дол, Пут за Тумбу, Чешма на Тумбу; Мос на Влаићи дол*.

ЗАКЉУЧАК

Микропонимија једног краја погодан је извор за многа језичка истраживања. У овом раду приказана је језичка интерференција у структури микропонима на територији Буцака, Заглавка и западног дела књажевачке области, а кроз призму утицаја романских језика.

Рад је подељен на две целине. У првом делу рада покушали смо приказати романски супстрат у микропонимији трију наведених области. Географске називе сместили смо у контекст позајмљеница из румунског (Заглавак: *Бигар, Катуните, Мриш; Горња Влајина струга*; Буцак: *Тумба; Бујерова бачија, Пајешка воденица, Средња струга*; западни део књажевачке територије: *Лаз; Балановачка река, Пут за Тумбу*) и латинског језика (Заглавак: *Бисази, Цер; Церова падина*; Буцак: *Миџор, Урсулица; Андрејин церак*; западни део књажевачке територије: *Цераче; Паунов дел; Код церови*). У оквиру ове анализе као веома продуктивни издвојили су се микропоними са основом *алдин-* (*Алдинска падина, Алдинска река,*

³⁵ Суфикс *-ин* типичан је граматички суфикс, ознака присвојног придева који је аналоган суфиксу *-ов/-ев* (Клајн, 2003, стр. 288).

³⁶ Присвојни суфикс *-ов/-ев* долази на именице мушког и средњег рода (Клајн, 2003, стр. 295).

³⁷ Овај суфикс веома је продуктиван и поливалентан у извођењу придева од именица (Поповић, 2005, стр. 102). За овај суфикс М. Поповић, говорећи о француским позајмљеницама у српском језику, наводи да може означавати припадање, спецификацију, намену или квалитет (2005, стр. 102). Када се та подела примени на ексцерпирани грађу, уочавамо да се примерима попут *Алдиноречћи пут, Балановачка река, Влашкопољска река, Миџорћи пашњаца* и сл. означава однос припадања, што је и најчешћа функција овог суфикса.

³⁸ Именица оријентир представља заједничку особину за све релационе микропониме. Посматрана са семантичког аспекта, најчешће припада називима за рељеф, називима за фитониме и називима за хидрониме (Петровић-Савић, 2019, стр. 702, 703).

Алдинџи дел, Алдинџи пут), као и микротопоними који у свом називу имају етноним *Влах (Влашки дел, Влашки кладанац, Влашко поље)*. Када је у питању утицај латинског језика, велики је број микротопонимских јединица које у свом саставу имају лексему *цер (Церак, Церова бара, Церов дол, Церов рт)*.

У другом делу рада пажња је посвећена структуралној класификацији забележених микротопонима. Анализа је извршена у оквиру једночланих (*Бигар, Лаз, Тимок, Турла, Урсулица, Цер, Церје*), двочланих (*Голема Турла, Сврљишки Тимок; Алдиноречка река, Церова глава*) и вишечланих назива (*Горња Влајина струга, Чешма на Тумбу*). Са творбеног аспекта нисмо посматрали топонимизоване апелативе (*Басара, Лаз, Мриш, Пајеж*). Посебан осврт везан је за хибридне називе (*Бачиште, Сугарица, Турлак, Урсулица, Церје, Церак*) код којих је основа романског, а суфикс словенског порекла. У овој групи назива најпродуктивнији су они са суфиксом *-иште (Бачиште, Катуниште, Стружиште)* и *-ица (Сингурица, Сугарица, Урсулица)*.

Оваква анализа дала је детаљан увид у творбени систем микротопонима. На основу података из саме грађе закључујемо да су се као веома бројне издвојиле двочлане топономастичке синтагме. Поделили смо их на две групе: називи у којима је позајмљеница основна реч (*Андрејин церак, Врла струга, Златни Тимок; Код церови*) и називи у којима је позајмљеница одредбена реч (*Влашћи дол, Пајешићи поток, Церова чука*).

Микротопонимска грађа представљена у овом раду умногоме показује разноврсност језичког стања у топономастичком систему трију посматраних области. Географски положај и историјска превирања допринели су да језичка слика микротопонимског система може бити посматрана и кроз утицај романских језика који су оставили трага у српском ономастикону.

За нека даља истраживања остављамо могућност анализе утицаја других језика, попут грчког, турског или немачког, на географске називе пограничног подручја источне Србије. На тај начин стекао би се детаљнији увид у језичку интерференцију на пољу ономастике.

ЛИТЕРАТУРА

- Белић, А. (1905). *Дијалекти источне и јужне Србије*. Београд: Српска краљевска академија.
- Богдановић, Н. (2005). Микротопонимија Сврљига. *Ономатолики прилози*, XVIII, 39–180.
- Брборић, Б. (1996). Однос према туђицама: с мером али без аверзије. У: Јудита Планкош (прир. и ур.), *О лексичким позајмљеницама – зборник радова са научног скупа Стране речи и изрази у српском језику, са освртом на исти проблем у језицима националних мањина (27–52)*. Суботица – Београд: Градска библиотека – Институт за српски језик САНУ.

- Бугарски, Р. (1996). *Стране речи данас, појам употреба, ставови*. У: Јудита Планкош (прир. и ур.), *О лексичким позајмљеницама – зборник радова са научног скупа Стране речи и изрази у српском језику, са освртом на исти проблем у језицима националних мањина* (17–26). Суботица – Београд: Градска библиотека – Институт за српски језик САНУ.
- Букумирић, М. (2015). *Ономастика централног Косова*. Београд: Српска академија наука и уметности – Одбор за ономастику – Библиотека ономастолошких прилога.
- Динић, Ј. (2004). Ономастика Заглавка. *Ономатолики прилози*, XVII, 5–404.
- Динић, Ј. (2008). *Тимочки дијалекатски речник*. Београд: Институт за српски језик САНУ.
- Динић, Ј. (2011). Имена река и других вода у поречју. *Ономатолошки прилози*, XXI, 191–330.
- Етимолошки речник српског језика* (2003, 2006, 2008). Београд: САНУ, Одељење језика и књижевности – Одбор за етимолошки речник – Институт за српски језик – Етимолошки одсек.
- Жугић, Р. (2014). *Микропонимија доњег слива Јабланице (семантичко-творбени аспект)*. Београд: Институт за српски језик САНУ.
- Јашовић, Г. (2016). Микропонимија села Беркова у Прекорупљу. Зборник радова Филозофског факултета у Приштини, XLVI (1), 13–25. doi: 10.5937/zrffp46-10798.
- Клајн, И. (2003). *Творба речи у српском језику, II део – суфиксација и конверзија*. Београд.
- Лома, А. (1994). Језичка прошлост југоисточне Србије у светлу топономастике. У: Павле Ивић и Слободан Реметић (прир. и ур.), *Говори призренско-тимочке области и суседних дијалеката* (107–131). Ниш: Филозофски факултет у Нишу, Београд: Институт за српски језик САНУ, Центар за научна истраживања САНУ и Универзитета у Нишу.
- Лома, А. (2013). *Топонимија Бањске хрисовуље*. Београд: Српска академија наука и уметности – Одбор за ономастику – Библиотека ономастолошких прилога.
- Маринковић, Ј. (1989). Микропонимија Врања и околине. *Ономатолошки прилози*, X, 67–170.
- Павловић, З. (1990). Анализа имена река у сливовима Србије у којима је видан румунски утицај. *Ономатолошки прилози*, XI, 73–90.
- Павловић, З. (1996). *Хидроними Србије*. Београд: Институт за српски језик САНУ.
- Павловић, З. (2002). Језичке фигуре у хидронимима. *Ономатолошки прилози*, XV, 185–199.
- Павловић, З. (2015). Ороними Србије. Други део К–П. *Ономатолошки прилози*, XXII, 99–430.
- Павловић, З. (2016). Ороними Србије. Трећи део Р–Т. *Ономатолошки прилози*, XXIII, 113–291.
- Павловић, С. (2010) С. Павловић, Романски утицаји на старосрпску синтаксу. *Јужнословенски филолог*, LXVI, 357–371.
- Петровић-Савић, М. (2016). О творбеној структури топонима (на примерима из Рађевине). *Филолог*, VII, 218–226.
- Петровић-Савић, М. (2017). Називи биљака у топонимији Рађевине (творбено-семантички аспект). *Српски језик*, XXII, 571–585.
- Петровић-Савић, М. (2019). О релационим микропонимима у Рађевини. *Наш језик*, L/2, 699–705.
- Поповић, М. (2005). *Речи француског порекла у српском језику*. Београд: Завод за уџбенике и наставна средства.
- Речник српскохрватског књижевног језика* (1967–1976). Нови Сад: Матица српска.
- Речник српскохрватског књижевног и народног језика* (1959–2006). Београд: САНУ.

Сикимић, Б. (1993): Слојеви румунских позајмљеница у југоисточној Србији. У: Павле Ивић и Слободан Реметић (прир. и ур.), *Говори призренско-тимочке области и суседних дијалеката* (457–468). Ниш: Филозофски факултет у Нишу, Београд: Институт за српски језик САНУ, Центар за научна истраживања САНУ и Универзитета у Нишу.

Станковић, С. (2014). Француске позајмљенице у говорима југоисточне Србије. У: Бојана Димитријевић (прир. и ур.), *Језик, књижевност и култура* (303–315). Ниш: Филозофски факултет.

Стевановић, М. (1986). *Савремени српскохрватски језик*. Београд: Научна књига.

Трајковић, Т. (2011). Језичке интерференције у топонимији Прешева. *Октоих*, I (1–2), 273–282.

Ћирић Љ. (2006). Топоними инвентивног постања. У: Љ. Ћирић (прир. и ур). *О говорима и именима Понишавља и суседних области* (150–163). Ниш: Филозофски факултет.

*

Filipović, P. (1986). *Teorija jezika u kontaktu*. Zagreb: JAZU

Loma, A (2008). Two Serbian Place Names ending -iš of Romanian origin: Mriš and Dešiška. *Balkanica XXXVIII*, 57–64.

Skok, P. (1971–1974). *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*, knj. I–IV, Zagreb: JAZU.

ИЗВОРИ

Динић, Ј. (2004). Ономастика Заглавка. *Ономатолошки прилози*, XVII, 5-404.

Динић, Ј. (2016). Топонимија западног дела књажевачке територије. *Ономатолошки прилози*, XXIII, 293-367.

Динић, Ј. (2017). Микропонимија Будака. *Ономатолошки прилози*, XXIV, 91-193.

Sandra G. Savić, Institute for the Serbian Language of the
Serbian Academy of Sciences and Arts

ROMANIC SUBSTRATE IN THE MICROTOPYNYMY OF EASTERN SERBIA
(Zaglavak, Budžak and the western part of the Knjaževac territory)

The paper analyses linguistic interferences in microtoponymy in the eastern Serbia. The material was extracted from *The microtoponymy of Budzak*, *The onomastics of Zaglavak* and *The toponymy of the western part of the Knjazevac territory* by Jakša Dinić.

If we look at the history of the Serbian people, but also the Balkans, we will see that many peoples have passed through this area, leaving behind some of their language.

The paper consists of two parts: romanian substrate of microtoponyms; the creativity analysis. First analysis included influence of Latin, Romanian and Italian language.

Creativity analysis included one-word, two-word or mutiple-word names, and it produced a detailed insight into the creative system, in which the two-word names were dominant.

The aim of the paper was to highlight importance of interferences in naming places, and to give a representation of some creativity models.